

XXIII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om en overordentlig Skat for Tidsrummet fra 1ste April 1869 til 31te Marts 1870.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 15de Januar 1869.)

Et Mindretal (P. Nielsen) erkender det Urigtige i under ordinære og fredelige Forhold at have Underbalance mellem Statens Indtægter og Udgifter og finder derfor, at der vel kan være Nødvendighed tilstede for en overordentlig Skat, medmindre der paa anden Maade kunde tilflyde Statskassen Indtægter, og skulde altsaa ikke af den Grund være imod Lovforslaget; men Grunden, hvorfor det for næste Aar maa finde det meget betænkeltigt, ja, endog utilraadeligt at gaae ind paa en overordentlig Skat, er de skadelige Virkninger, den sidste Sommers store Dørke har udøvet saavel paa Græsmarkerne som paa Høsten, og da i Særdeleshed paa Foraarsæden, der paa mange Steder, i alt Fald i den Egn, hvor det har Kjendskab til Forholdene, er mislykket i den Grad, at der for Mange vil mangle endog det nødvendige Sædekorn af disse Arter. En Følge deraf er en betydelig Del mindre Foder. Naar der nu tages Hensyn til, at den Del af Jylland, hvortil det sigter, og som vistnok kan gives en temmelig stor Udstrækning, har sine væsentligste Indtægter af Creaturhold, hvoraf Indtægten søges tilveiebragt dels ved Mælkeri, dels ved Tillæg af Creaturer af forskjellig Art og Salg af disse, saa er det jo, hvad Mælkeriet angaaer, en bekjendt Sag, at Mælkeriet sidste Sommer har givet

et meget ringe Udbytte, og det Samme vil uden Tvivl blive Tilfældet i Vinter; thi, naar der skal spares baade paa Foder og Kjerne (det Sidste maaskee mere end heistigsmæssig, fordi der mangler Driftskapital at kjøbe Korn for), og Kjerne paa mange Steder saavidt muligt endog holdes ude for at søge en Del af Føden, da kan man vistnok kun vente ringe Udbytte af Kjerne, og saadan Omgangsmaade maa selvfølgelig efterlade skadelige Virkninger paa Befætningen til næste Sommer. Hvad dernæst Indtægten ved Tillæg og Salg af Creaturer angaaer, da have Beboerne paa Grund af forudseet Fodermangel været nødsagede til dels at slagte en Del af det vistnok som en Følge af Græsnitten noget magre Dvæg, dels at sælge til nedsatte Priser saa stor en Del af den sædvanlige Befætning, at den Indtægt, der ellers habes ved Vinterfoder, ikke alene vil udeblive, men tværtimod for Mange blive en Udgift, idet de til Foraaret om muligt maae søge at bringe den sædvanlige Creaturbestand tilstede. Under disse trykkende Forhold maa det da heller ikke glemmes, at Skatteyderne have havt en overordentlig Skat at udrede, hvoraf de endnu staae til Rest med en Crediedel. Endnu maa nævnes en Kjendsgjerning, som det ikke kan hjælpe at lukke Diet for, nemlig den stedse stiggende Fattighyrde, der i de sidste